

KINH NHẬP LĂNG GIÀ

Bản dịch của Ngài Bồ Đề Lưu Chi (Ngụy dịch)

PHẨM THỨ MƯỜI SÁU: NGĂN ĂN THỊT

Lúc bấy giờ, Thánh giả Đại Tuệ Đại Bồ tát bạch đức Phật rằng:

- Thưa đức Thế Tôn! Con quan sát thế gian, sinh tử lưu chuyển, oán kết liên nhau, rơi vào các đường ác, đều do ăn thịt, giết hại lẫn nhau, tăng trưởng tham sân, chẳng được ra khỏi, rất là quá khổ. Thưa đức Thế Tôn! Người ăn thịt cắt đứt giống Đại Từ. Người tu đạo Thánh thì chẳng nên được ăn thịt! Thưa đức Thế Tôn! Các ngoại đạo.v.v... nói pháp tà kiến Lô Ca Gia Đà, rơi vào luận của thế tục, rơi vào trong hai kiến đoạn - thường, hữu vô, đều ngăn ăn thịt, tự mình chẳng ăn, chẳng cho phép người khác ăn. Tại sao trong pháp thanh tịnh của Như Lai, người tu phạm hạnh thì tự ăn, cho phép người khác ăn, tất cả chẳng cấm chế! Đức Như Lai Thế Tôn đối với các chúng sinh từ bi đệ nhất thì tại sao mà cho phép dùng thịt làm thức ăn! Hay thay! Thưa đức Thế Tôn! Ngài thương xót thế gian, nguyện xin vì con nói về lỗi của sự ăn thịt và công đức của sự chẳng ăn thịt! Con và những Bồ tát nghe rồi, được y vào đó tu hành như thật và tuyên nói, lưu bố rộng rãi, khiến cho chúng sinh hiện tại và vị lai, tất cả đều thức tri!

Đức Phật bảo Thánh giả Đại Tuệ Bồ tát rằng:

- Hay thay! Hay thay! Hay thay! Này Đại Tuệ! Ông đại từ bi thương xót chúng sinh nên có thể hỏi ý nghĩa này! Ông nay hãy lắng nghe! Ta sẽ vì ông giải nói!

Bồ tát Đại Tuệ bạch đức Phật rằng:

- Hay thay! Thưa đức Thế Tôn! Con xin thọ giáo!

Đức Phật dạy rằng:

- Này Đại Tuệ! Luận về ăn thịt thì có lỗi không lường! Các Đại Bồ tát tu đại từ bi thì chẳng được ăn thịt! Tội lỗi và công đức của ăn thịt cùng chẳng ăn thịt, ta sẽ nói lên một phần ít. Ông nay hãy lắng nghe! Này Đại Tuệ! Ta quan sát chúng sinh từ vô thủy đến nay đã quen ăn thịt, tham trước vị thịt, lại giết hại nhau, xa lìa hiền thánh, chịu khổ sinh tử. Người xả bỏ vị thịt, nghe vị chánh pháp, ở Bồ tát địa như thật tu hành thì mau chóng được Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Lại khiến cho chúng sinh vào đến chỗ chỉ tức của Thanh Văn, Bích Chi Phật. Chỉ tức rồi thì khiến cho vào Như Lai địa.

Này Đại Tuệ! Những lời như vậy lấy từ tâm làm gốc. Người ăn thịt cắt đứt giống đại từ thì làm sao sẽ được lợi lớn như vậy! Vậy nên, này Đại Tuệ! Ta quan sát chúng sinh luân hồi sáu đường, đồng ở tại sinh tử, chung nhau nuôi sống, đáp đổi làm cha mẹ, anh em, chị em, hoặc nam, hoặc nữ trùng vào số người lục thân quyến thuộc nội ngoại, hoặc sinh vào đường khác, đường thiện, đường ác, thường làm quyến thuộc. Do nhân duyên đó, ta quan sát chúng sinh ăn thịt lẫn nhau thì không ai là chẳng phải người thân! Do tham vị thịt, họ đáp đổi ăn lẫn nhau, thường

sinh tâm ác hại, tăng trưởng nghiệp khổ, lưu chuyển trong sinh tử, chẳng được ra khỏi.

Khi đức Phật nói lời này thì các ác La sát nghe lời nói của đức Phật đều xả ác tâm, dừng lại chẳng ăn thịt, đắp đổi khuyên nhau phát tâm từ bi, hộ trì mạng của chúng sinh quá hơn tự hộ thân mình, lia bỏ tất cả những thứ thịt, chẳng ăn nữa, buồn khóc rơi nước mắt mà bạch đức Phật rằng:

- Thưa đức Thế Tôn! Con nghe lời nói đức Phật, quan sát kỹ sáu đường, thịt mà con ăn đều chính là người thân của con, mới biết ăn thịt chúng sinh là đại oán, cắt đứt giống Đại từ, lớn thêm nghiệp bất thiện, chính là gốc của đại khổ. Thưa đức Thế Tôn! Từ ngày hôm nay, con chấm dứt, chẳng ăn thịt và quyến thuộc của con cũng chẳng được phép ăn. Đệ tử của đức Như Lai có người chẳng ăn thịt thì con sẽ ngày đêm gần gũi ủng hộ. Nếu có người ăn thịt thì con sẽ làm cho họ chẳng được nhiều lợi ích!

Đức Phật nói rằng:

- Nay Đại Tuệ! Quý ác La sát là loài thường ăn thịt mà nghe lời nói của ta còn phát từ tâm, bỏ thịt chẳng ăn, hướng là đệ tử của ta tu hành thiện pháp mà được phép ăn thịt ư! Nếu có người ăn thịt thì phải biết kẻ đó tức là đại oán của chúng sinh, cắt đứt Thánh chủng của ta.

Nay Đại Tuệ! Nếu đệ tử của ta nghe lời nói của ta, chẳng quan sát kỹ càng mà ăn thịt thì phải biết người đó chính là dòng giống Chiên đà la, chẳng phải đệ tử của ta, ta chẳng phải là thầy của người ấy. Vậy nên,

này Đại Tuệ! Nếu muốn cùng ta làm quyền thuộc thì tất cả các thứ thịt đều chẳng nên ăn!

Lại nữa, này Đại Tuệ! Bồ tát nên quan sát tất cả thịt đó đều y vào máu mũ bất tịnh đỏ trắng của cha mẹ hòa hợp mà sinh ra thân bất tịnh. Vậy nên Bồ tát quan sát thịt bất tịnh, chẳng nên ăn thịt.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Người ăn thịt thì chúng sinh nghe thấy hơi đều kinh sợ, chạy trốn tránh xa. Vậy nên Bồ tát tu hạnh như thật vì hóa độ chúng sinh thì chẳng nên ăn thịt.

Này Đại Tuệ! Ví như Chiên đà la, thợ săn, người giết mổ, người đánh cá, kẻ bắt chim... tất cả hành xử của họ mà chúng sinh thấy từ xa đều khởi lên ý nghĩ như vậy: "Ta nay nhất định chết mà người đi đến này chính là người đại ác, chẳng nhận thức được tội phước, cắt đứt mạng của chúng sinh, cầu lợi hiện tiền, nay đi đến đây, vì tìm kiếm chúng ta. Nay thân của chúng ta đều có thịt. Vậy nên nay chúng ta nhất định sẽ chết".

Này Đại Tuệ! Do người ăn thịt có thể khiến cho chúng sinh nhìn thấy đều sinh ra kinh sợ như vậy. Này Đại Tuệ! Tất cả chúng sinh trong hư không, trên đất thấy người ăn thịt đều sinh ra kinh sợ mà khởi lên ý niệm nghi ngờ: "Đến hôm nay thì ta sống hay chết đây! Như vậy người ác chẳng tu từ tâm cũng như loài sài lang du hành ở thế gian thường tìm kiếm thịt ăn như trâu ăn cỏ, bọ hung ăn phân... chẳng biết no đủ. Thân ta là thịt chính là thức ăn của chúng, chẳng nên cho chúng nhìn thấy". Chúng sinh đó liền bỏ chạy trốn, tránh xa những kẻ giết hại ấy, như người sợ sệt La sát không khác.

Này Đại Tuệ! Người ăn thịt có thể khiến cho chúng sinh thấy thì đều sinh ra kinh sợ như vậy. Ông phải biết ăn thịt chúng sinh là đại oán! Vậy nên Bồ tát tu hành từ bi, vì nhiếp lấy chúng sinh thì chẳng nên ăn thịt họ, chẳng phải vì ăn của người Thánh tuệ, danh tiếng ác lưu bố, Thánh nhân quở trách. Vậy nên, này Đại Tuệ! Bồ tát vì nhiếp lấy các chúng sinh nên chẳng nên ăn thịt.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Bồ tát vì hộ lòng tin của chúng sinh thì chẳng nên ăn thịt. Vì sao vậy! Này Đại Tuệ! Vì nói rằng, Bồ tát thì chúng sinh đều biết chính là hạt giống từ tâm của Phật Như Lai, có thể cùng chúng sinh tạo tác chỗ qui y, người nghe tự nhiên chẳng sinh ra nghi ngờ, kinh sợ mà sinh ra thân hữu tướng, thiện tri thức tướng, bất bố úy tướng... còn nói rằng, được chỗ qui y, được chỗ yên ổn, được thầy dẫn đường tốt.

Này Đại Tuệ! Do chẳng ăn thịt, có thể sinh ra lòng tin của chúng sinh như vậy, còn nếu ăn thịt thì chúng sinh liền mất đi tất cả lòng tin và liền nói rằng, thế gian không có người có thể tin được. Họ liền cắt đứt tín căn. Vậy nên, này Đại Tuệ! Bồ tát vì hộ lòng tin của chúng sinh thì tất cả các thứ thịt đều chẳng nên ăn.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Các đệ tử của ta vì hộ thế gian, ngăn bài báng Tam Bảo nên chẳng nên ăn thịt. Vì sao vậy! Vì thế gian có người thấy ăn thịt nên hủy báng Tam Bảo nói lên lời như vậy: Ở trong Phật pháp, chỗ nào sẽ có Sa môn, Bà la môn tu phạm hạnh chân thật thì bỏ món nên ăn gốc của Thánh nhân mà ăn thịt chúng sinh giống như La sát ăn thịt no bụng ngủ say chẳng động, y vào phạm nhân ở đời, giàu có thế lực, tìm kiếm thịt để ăn như vua La sát làm kinh sợ chúng sinh. Vậy nên, nơi nơi xướng lên lời như vậy: Chỗ nào có Sa môn, Bà la môn tu tịnh

hạnh chân thật thì chỗ đó không pháp, không Sa môn, không Tỳ ni, không người tịnh hạnh. Sinh ra vô lượng vô biên lòng ác, chẳng lành như vậy.v.v... đoạn dứt pháp luân của ta, tuyệt diệt Thánh chủng... tất cả đều do lỗi của người ăn thịt. Vậy nên, này Đại Tuệ! Đệ tử của ta vì hộ người ác hủy báng Tam Bảo, thậm chí chẳng nên sinh ra ý niệm "nhục tướng", huống gì là ăn thịt.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Bồ tát vì cầu cõi Phật thanh tịnh, giáo hóa chúng sinh thì chẳng nên ăn thịt mà nên quan sát các thứ thịt như thân chết của người, mắt chẳng muốn thấy, chẳng dùng nghe hơi, huống gì có thể ngửi mà đặt vào trong miệng. Tất cả các thứ thịt cũng lại như vậy.

Này Đại Tuệ! Như thiêu đốt thân chết mùi hơi thối bất tịnh cùng với thiêu đốt thịt khác, thối bản không khác thì làm sao trong đó có đồ ăn hay chẳng có đồ ăn! Vậy nên, này Đại Tuệ! Bồ tát vì cầu cõi Phật thanh tịnh giáo hóa chúng sinh thì chẳng nên ăn thịt.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Bồ tát vì cầu lìa khỏi sinh tử nên phải chuyên tâm niệm hạnh từ bi, thiếu dục tri túc, chán khổ thế gian, mau cầu giải thoát, phải bỏ rời loạn ồn ào, đến với không nhân, trụ ở rừng thân chết, chỗ A lan nhã, vùng tha ma, ngồi một mình dưới gốc cây suy nghĩ, quan sát các thế gian, không có một thứ gì đáng vui: Vợ con quyến thuộc tướng như cùm khóa, cung điện đài quán tướng như lao ngục, quan sát những trân bảo tướng như đồng phân, thấy đồ ăn thức uống tướng như mũ máu, nhận đồ ăn thức uống như bôi thuốc trị ung nhọt, mục đích được toàn mạng, buộc niệm vào Thánh đạo, chẳng vì tham vị. Rượu, thịt, hành, họ, tởi, nén (kiệu)... mùi hôi đều bỏ chẳng ăn.

Này Đại Tuệ! Nếu người như vậy thì chính là người tu hành chân chính, đủ sức thọ sự cúng dường của tất cả người trời. Nếu ở thế gian chẳng sinh chán lìa, tham trước nhiều vị: rượu, thịt, cay, nồng... có được liền ăn ngấu nghiến thì chẳng nên nhận của tín thí ở thế gian.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Có các chúng sinh ở quá khứ từng tu vô lượng nhân duyên, có thiện căn nhỏ, được nghe pháp của ta. Kẻ tín tâm xuất gia ở tại trong pháp của ta mà đời quá khứ từng làm quyến thuộc của La sát, sinh ra trong loài cọp, sói, sư tử, mèo, chồn thì tuy ở tại pháp ta nhưng tập quán ăn thịt còn nên thấy người ăn thịt thì vui mừng, gần gũi. Họ vào trong thành ấp, tụ lạc, tháp chùa mà uống rượu, ăn thịt, lấy làm hoan lạc. Nhưng người trong thiên hạ xem họ giống như quỷ La sát dành ăn thịt chết bằng nhau, không có khác mà chẳng tự biết, rồi đánh mất chúng của ta, thành quyến thuộc của La sát. Họ tuy mặc áo cà sa, cạo bỏ râu tóc nhưng kẻ có mạng nhìn thấy họ thì lòng sinh kinh sợ như sợ La sát. Vậy nên, này Đại Tuệ! Nếu kẻ thờ ta làm thầy thì tất cả các thứ thịt đều chẳng nên ăn.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Những thầy chú thuật của thế gian tà kiến mà nếu họ ăn thịt thì chú thuật chẳng thành. Vì để thành tà thuật mà còn chẳng ăn thịt, hướng là đệ tử của ta vì cầu đạo Thánh Vô Thượng của Như Lai, cầu xuất thế giải thoát! Tu đại từ bi, tinh cần khổ hạnh còn sợ chẳng được thì chỗ nào sẽ có giải thoát như vậy vì người ngu si đó ăn thịt mà được! Vậy nên, này Đại Tuệ! Những đệ tử của ta vì cầu niềm vui giải thoát xuất thế thì chẳng nên ăn thịt.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Ăn thịt có thể khởi sắc lực, người ăn vị nhiều tham trước nên phải quan sát kỹ càng! Tất cả thế gian kẻ có thân mạng

đều tự quý trọng, sợ nổi khổ chết, hộ tiếc thân mạng, người và súc vật không khác biệt, thà phải ưa tồn tại tấm thân ghẻ lở hoang dã, chẳng thể bỏ mạng để thọ những niềm vui của trời. Vì sao vậy! Vì sợ khổ của cái chết vậy.

Này Đại Tuệ! Do sự quan sát chết đó là khổ lớn, chính là pháp đáng sợ, tự thân sợ chết thì làm sao mà phải ăn thịt người khác được! Vậy nên, này Đại Tuệ! Muốn ăn thịt thì trước tự nghĩ đến thân, thứ đến là quan sát chúng sinh thì chẳng nên ăn thịt.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Phàm người ăn thịt thì chur thiên xa lìa, huống gì là Thánh nhân!! Vậy nên Bồ tát vì thấy Thánh nhân phải tu từ bi, chẳng nên ăn thịt. Này Đại Tuệ! Người ăn thịt ngủ nghĩ cũng khổ, khi thức dậy cũng khổ. Hoặc ở trong mơ, thấy đủ thứ ác, kinh sợ dựng tóc gáy, lòng luôn bất an. Không có lòng từ nên thiếu thốn các thiện lực. Nếu người ấy, một mình ở chỗ không nhàn thì bị nhiều phi nhân, rình mò tìm cơ hội, cọp, sói, sư tử cũng đến rình mò muốn tìm cơ hội mà ăn thịt, lòng luôn kinh sợ chẳng được yên ổn.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Lòng tham của những kẻ ăn thịt khó thỏa mãn, ăn chẳng biết lường, chẳng thể tiêu hóa, tăng thêm bốn đại, hơi của miệng tanh tao, lại bên trong có nhiều ác trùng không lường, thân nhiều ghẻ lở, hắc bào, bệnh tật đủ thứ, chẳng sạch, phàm phu hiện tại chẳng ưa nghe thấy, huống gì là có thể được thân người thơm sạch không bệnh trong đời vị lai.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Ta nói, kẻ phàm phu vì cầu tịnh mạng mà ăn tịnh thực còn nên sinh ra lòng tưởng như ăn thịt con, huống gì là cho

phép ăn chẳng phải đồ ăn của Thánh nhân. Thánh nhân lià khỏi thì dùng thịt có thể sinh ra vô lượng những lỗi, mất đi tất cả công đức xuất thế thì làm sao nói rằng, ta cho phép những đệ tử của ta ăn những thứ thịt, máu vị bất tịnh.v.v... Kể nói rằng, ta cho phép thì tức là bài báng ta.

Này Đại Tuệ! Ta cho phép đệ tử ăn đồ ăn mà các Thánh nhân ăn, chẳng phải là Thánh nhân xa lià đồ ăn. Thức ăn của Thánh có thể sinh ra vô lượng công đức, xa lià các tội lỗi.

Này Đại Tuệ! Thức ăn của Thánh nhân quá khứ và hiện tại như là gạo lúa nước, đại mạch, tiểu mạch, đậu, đủ thứ dầu, mật, cây mía, nước cốt cây mía, bột kiến đà, can đê.v.v... tùy lúc được thì cho phép ăn vì sạch.

Này Đại Tuệ! Ở đời vị lai, có người ngu si nói đủ thứ Tỳ ni rằng, được ăn thịt. Nhân ở đời quá khứ người ấy huân tập ăn thịt, ái trước vị thịt, tùy theo tâm mình thấy nên nói lời như vậy, chẳng phải Phật, Thánh nói vì món ăn ngon.

Này Đại Tuệ! Chẳng ăn thịt thì nhân vào quá khứ, cúng dường chư Phật, gieo trồng căn lành, có thể tin lời của Phật, kiên trụ Tỳ ni, tin các nhân quả, đến với thân miệng có thể tự tiết chế, điều lượng, chẳng vì tham trước các vị của thế gian. Thấy người ăn thịt có thể sinh từ tâm.

Này Đại Tuệ! Ta nhớ, thuở quá khứ, có vị vua tên là Sư Tử Nô ăn đủ thứ thịt, ái trước vị của thịt, theo thứ lớp thậm chí ăn cả thịt người. Nhân vì vua ấy ăn thịt người nên cha mẹ, anh em, vợ con, quyến thuộc đều xa lià hết. Tất cả thần dân trong đất nước, tụ lạc đều liền mưu phản,

cùng chung cắt đứt mạng của vua ấy. Do người ăn thịt có những lỗi như vậy. Vậy nên chẳng nên ăn tất cả thịt.

Lại nữa, này Đại Tuệ! Vua trời Tự Tại hóa thân làm chim câu. Thích Đề Hoàn Nhân là chúa của chư thiên, nhân tập khí ăn thịt ở đời quá khứ nên hóa thân làm chim ưng đuổi bắt chim bồ câu này. Chim bồ câu bay đến đậu vào ta. Lúc bấy giờ, ta làm Thi Tỳ Vương, thương xót chúng sinh ăn nuốt nhau nên cân thịt của thân mình cho chim ưng thay cho thịt bồ câu, cắt thân thịt chẳng đủ đặt lên trên cân, chịu khổ não lớn.

Này Đại Tuệ! Như vậy từ vô lượng đời đến nay huân tập ăn thịt, thân mình, thân người khác có lỗi như vậy, huống gì là người thường ăn thịt không hổ thẹn.

Này Đại Tuệ! Lại có vị vua khác chẳng ăn thịt thì cưỡi ngựa dạo chơi, vì ngựa nổi kinh sợ, dẫn vào núi sâu, thất lạc thị tùng, chẳng biết đường về. Vì vua ấy chẳng ăn thịt nên sư tử, cọp, sói nhìn thấy không có lòng hại, rồi cùng với sư tử cái chung làm dục sự, cho đến sinh ra con là Ban Túc Vương.v.v... Do đời quá khứ huân tập ăn thịt và làm nhân vương cũng thường ăn thịt, ở tại thôn Thất Gia, nhiều người ưa ăn thịt, ăn thịt thái quá liền ăn cả thịt người nên họ sinh ra những con trai, con gái hầu hết là La sát.

Này Đại Tuệ! Chúng sinh ăn thịt y vào quá khứ huân tập ăn thịt nên phần nhiều sinh vào trong những loài La sát, sư tử, cọp, sói, báo, mèo, chồn, cú vọ, điều hâu, chim ưng.v.v... Những loài có thân mạng đều tự hộ thân, chẳng cho chúng được tiện lợi. Chịu khổ đói khát thì thường sinh ra

ác tâm, nghĩ đến việc ăn thịt kẻ khác, mạng chung lại rơi vào đường ác, thọ sinh thân người khó được, huống gì là sẽ có được đạo Niết Bàn.

Này Đại Tuệ! Ông phải biết, người ăn thịt có vô lượng những tội lỗi như vậy. Người chẳng ăn thịt thì tức là gom tụ công đức không lường.

Này Đại Tuệ! Mà các phàm phu chẳng biết tội lỗi của ăn thịt và công đức của chẳng ăn thịt như vậy. Ta nay lược nói về chẳng cho phép ăn thịt!

Này Đại Tuệ! Nếu tất cả mọi người chẳng ăn thịt thì cũng không có người giết hại chúng sinh. Do người ăn thịt nếu chẳng có ăn thì đi khắp nơi nơi tìm mua, người vì tài lợi thì giết để buôn bán. Vì người mua nên giết, vậy nên người mua cùng người giết không khác. Vậy nên ăn thịt có thể làm chướng ngại đạo Thánh.

Này Đại Tuệ! Người ăn thịt tham đắm vị thịt, đến nỗi không có vật nuôi thì ăn cả thịt người, huống gì là hươu, nai, trĩ, thỏ, ngỗng, heo, dê, gà, chó, lạc đà, lừa, voi, ngựa, rồng, rắn, cá, ba ba... loài có sinh mạng sống dưới nước, trên đất đã bắt được mà chẳng ăn! Do ái trước vị thịt nên thiết lập các phương tiện giết hại chúng sinh, tạo tác đủ thứ lưới giăng, chạm bẫy... Lưới bao núi, lưới giăng dưới đất, ngăn sông, chặn biển... khắp nơi trên đất, trong nước đều vây lưới, đặt bẫy, đào hầm hố, đặt cung, dao, tên độc... xen lẫn không còn chỗ trống. Đủ thứ chúng sinh sống trong hư không, trên đất, dưới nước đều bị giết hại vì ăn thịt vậy.

Này Đại Tuệ! Thợ săn, kẻ giết mổ, người ăn thịt.v.v.. lòng ác bèn vững có thể làm điều bất nhân, thấy hình thể chúng sinh béo tốt, da thịt

mơn mớn thì sinh lòng "thực vị", lại chỉ thị cho nhau rằng, của này có thể ăn, lòng chẳng sinh một ý niệm bất nhân. Vậy nên ta nói, người ăn thịt đoạn giống Đại Từ.

Này Đại Tuệ! Ta quan sát thế gian, không có thứ thịt nào mà chẳng phải là sinh mạng. Tự mình chẳng giết, chẳng dạy người giết, người khác chẳng bị giết, chẳng từ sinh mạng đến mà có thịt này thì không có chỗ này. Nếu có thứ thịt chẳng từ sinh mạng mà ra này lại là món ăn ngon thì ta vì lý do gì chẳng cho phép người ăn! Tìm khắp thế gian, không có thứ thịt như vậy. Vậy nên ta nói, ăn thịt là tội, đoạn dứt giống Như Lai nên chẳng cho phép ăn.

Này Đại Tuệ! Sau khi ta Niết Bàn, vào đời vị lai, lúc pháp sắp diệt, ở trong pháp của ta, có người xuất gia, cạo bỏ râu tóc, tự xưng: Ta là Thích tử Sa môn, mặc áo cà sa của ta mà si dại như đứa trẻ, tự xưng là luật sư mà rơi vào nhị biên, đủ thứ hư vọng giác quán, loạn tâm, tham trước vị thịt, theo tự tâm kiến nói trong Tỳ ni nói rằng, được ăn thịt, cũng bài báng ta rằng, các đức Phật Như Lai cho phép người ăn thịt, cũng nói rằng, nhân cấm chế mà được phép ăn thịt, cũng bài báng ta rằng, Như Lai Thế Tôn cũng tự ăn thịt.

Này Đại Tuệ! Ở trong tất cả Kinh, như Tượng Dịch, Ương Quật Ma, Niết Bàn, Đại Vân.v.v.. của ta chẳng cho phép ăn thịt, cũng chẳng nói, cho thịt vào vị ăn.

Này Đại Tuệ! Ta nếu cho phép các đệ tử Thanh Văn lấy thịt làm thức ăn thì nhất định ta chẳng được miệng thường khen ngợi người tu từ bi làm hạnh như thật, cũng chẳng khen ngợi người tu hạnh đầu đà trong rừng Thi Đà, cũng chẳng khen ngợi người tu hành Đại thừa trụ ở Đại

thừa, cũng chẳng khen ngợi người chẳng ăn thịt. Ta chẳng tự ăn, chẳng cho phép người khác ăn. Vậy nên ta khuyên người tu hạnh Bồ tát, khen ngợi chẳng ăn thịt, khuyên xem chúng nên như con một thì tại sao xướng lên rằng, ta cho phép ăn thịt. Ta vì đệ tử tu hạnh ba thừa mau được quả nên ngăn chặn tất cả thịt, chẳng cho phép ăn thì tại sao nói rằng trong Tỳ ni của ta cho phép người ăn thịt.

Lại nữa, nói rằng trong Kinh khác của Như Lai nói, có ba thứ thịt cho phép người ăn thì phải biết người đó chẳng lý giải được Tỳ ni mà cắt đứt thứ lớp nên xướng rằng, được ăn. Vì sao vậy! Nay Đại Tuệ! Vì thịt có hai thứ, một là người khác giết, hai là tự chết. Do người đời nói rằng, có thịt được ăn, có thịt chẳng được ăn. Voi, ngựa, rồng, rắn, người, quỉ, khỉ vượn, heo, chó và trâu thì nói chẳng được ăn, còn các loài khác thì được ăn. Người giết mổ chẳng hỏi được ăn hay chẳng được ăn mà cứ giết hết tất cả, bày bán khắp nơi nơi! Chúng sinh không có lỗi mà bị giết hại ngang ngược! Vậy nên ta cấm chế thịt người khác giết hay tự tử đều chẳng được ăn. Nghe thấy nghi ngờ thì gọi là người khác giết, chẳng nghe thấy nghi ngờ thì gọi là tự tử. Vậy nên, nay Đại Tuệ! Trong Tỳ ni của ta xướng lên lời như vậy: Phạm thịt sẵn có ở tất cả Thích tử Sa môn đều là thức ăn bất tịnh, làm ô ố mạng thanh tịnh, chướng ngại Thánh đạo phạm, không có phương tiện mà có thể được ăn. Nếu có nói rằng, trong Tỳ ni của Phật nói có ba thứ thịt là chẳng cho phép ăn, chẳng phải là cho phép ăn. Ông phải biết là người kiên trụ ở Tỳ ni là người chẳng bài báng ta.

Nay Đại Tuệ! Nay trong Kinh Lăng Già này, tất cả thời gian, tất cả các thứ thịt, cũng không phương tiện mà có thể được ăn. Vậy nên, nay Đại Tuệ! Ta ngăn ăn thịt chẳng phải vì một người mà hiện tại và vị lai,

tất cả chẳng được ăn. Vậy nên, này Đại Tuệ! Nếu người ngu si kia tự nói là Luật sư mà nói rằng, trong Tỳ ni cho phép người ăn thịt, cũng bài báng ta rằng, Như Lai tự ăn thì người ngu si đó thành tội chướng lớn, mãi mãi rơi vào chỗ không lợi ích, chỗ không Thánh nhân, chỗ chẳng nghe pháp, cũng chẳng được thấy đệ tử của bậc Thánh hiền hiện tại, vị lai, huống là sẽ thấy được các đức Phật Như Lai.

Này Đại Tuệ! Những người Thanh Văn thường nên ăn gạo, lúa mì, dầu, mật, đủ thứ mè, đậu có thể sinh ra tịnh mạng. Đồ đó là phi pháp chứa nuôi, phi pháp thọ lấy thì ta nói bất tịnh, còn chẳng cho ăn, huống gì là cho phép ăn máu thịt bất tịnh.

Này Đại Tuệ! Các đệ tử Thanh Văn, Bích Chi Phật, Bồ tát của ta ăn được pháp thực thì chẳng phải ăn uống thức ăn, huống gì là Như Lai. Này Đại Tuệ! Pháp thực, pháp trụ của các đức Phật Như chẳng phải là thân ăn uống, chẳng phải ăn uống thức ăn, chẳng phải thân trụ ở tất cả các đồ ăn thức uống, lia khỏi các của cải đời sống ưa có.v.v... xa lia tất cả tội lỗi của phiền não tập khí, giới phân biệt tâm, trí tuệ của tâm Nhất Thiết Trí, Nhất Thiết Kiến, thấy các chúng sinh thương xót bình đẳng. Vậy nên, này Đại Tuệ! Ta thấy tất cả các chúng sinh bình đẳng giống như con một thì làm sao mà cho phép dùng thịt làm thức ăn! Ta cũng chẳng tùy hỷ, huống gì là tự ăn.

Này Đại Tuệ! Như vậy, hành hạ tội nên hôi thối bất tịnh có thể làm chướng ngại đạo Thánh, cũng làm chướng ngại chỗ thanh tịnh của người trời thế gian, huống gì là quả báo cõi thanh tịnh của chư Phật. Rượu cũng như vậy, có thể làm chướng ngại Thánh đạo, có thể làm tổn hại nghiệp thiện, có thể sinh ra những tội lỗi. Vậy nên, này Đại Tuệ! Người

đến với Thánh đạo thì rượu, thịt, hành, họ, tỏi nén.v.v.. những thứ có thể
tạo vị nồng đều chẳng nên ăn!

Bấy giờ, đức Thế Tôn một lần nữa nói kệ rằng:

Đại Tuệ Bồ tát hỏi
Rượu, thịt, tỏi, nén, hành...
Phật rằng, là bất tịnh
Tất cả chẳng cho ăn!
Quỉ La sát ăn nuốt
Chẳng phải của Thánh ăn
Người ăn, Thánh quở trách
Và lưu bố ác danh.
Nguyện Phật phân biệt nói
Tội phước ăn, chẳng ăn!
Này Đại Tuệ! Nghe kỹ!
Ta nói lỗi trong ăn.
Rượu, thịt, hành, họ, tỏi
Là chướng đạo Thánh nhân
Ta xem trong ba cõi
Chúng được đạo Thánh nhân
Từ thế giới vô thi
Đáp đối không phải thân
Làm sao ở trong ấy
Mà có ăn, chẳng ăn.
Quan sát chỗ thịt đến
Xuất xứ chẳng sạch trong
Sinh máu mủ hòa tạp

Phân, giải, mủ... hòa chung.
Người tu hành tịnh hạnh
Phải quán, chẳng nên ăn
Đủ thứ thịt, hành họ...
Uống rượu cũng chẳng nên
Đủ thứ tỏi và nén...
Người tu xa lìa luôn.
Dầu mè xa lìa khỏi
Giường thủng lỗ chẳng nằm
Các trùng nhỏ bay lên
Đoạn hại mạng người khác.
Ăn thịt lớn sức thân
Do lực sinh tà niệm
Tà niệm sinh dục tham
Nên chẳng cho ăn thịt
Do ăn thịt sinh tham
Lòng tham say mê hoặc
Mê say lớn ái dục
Chẳng giải thoát tử, sinh
Vì lợi giết sinh chúng
Vì thịt tìm của tiền
Nghệp ác hại người đó
Ngục Khiếu Hoán vào trong.
Ba thứ gọi tịnh nhục
Chẳng nghĩ, chẳng thấy, nghe
Đời không thịt như vậy
Ăn thịt rơi vào trong
Hoạn xứ uest đáng chán

Thường sinh trong điên cuồng
Sinh vào nhà đồ tể
Chiên đà la, thợ săn
Hoặc sinh nữ La sát
Và những chỗ ăn thịt.
La sát và mèo, chồn...
Ăn thịt sinh trong đó.
Kinh Tượng Dịch, Đại Vân
Niết Bàn, Thắng Man nữa
Và Nhập Lăng Già Kinh
Ta chẳng cho ăn thịt.
Phật, Bồ tát, Thanh Văn
Các vị cũng quở trách
Ăn thịt không then thùng
Đời đời điên cuồng mãi.
Trước nói, nghi, kiến, văn
Đã đoạn tất cả thịt,
Vọng tưởng chẳng hiểu biết
Nên thực nhục tưởng sinh.
Như lỗi tham dục đó
Giải thoát Thánh ngại ngăn
Rượu, thịt, hành, tỏi, nén...
Thánh đạo đều bị ngăn.
Chúng sinh vị lai thế
Vớì thịt, ngu nói rằng:
Thịt này sạch không tội
Phật cho chúng ta ăn!
Ăn sạch như dực tướng

Giống như ăn thịt con
Tri túc sinh lìa chán
Tu hành đi xin ăn.
Kẻ từ tâm an trụ
Ta nói, lìa chán luôn
Sư tử, sài làng, cọp
Thường hay đi, dừng chung.
Ăn thịt, thấy thì sợ
Làm sao có thể ăn!
Vậy nên người tu hành
Từ tâm chẳng ăn thịt.
Ăn thịt đoạn từ tâm
Lìa Niết Bàn giải thoát
Trái lời dạy Thánh nhân
Nên chẳng cho ăn thịt
Sinh Phạm chủng chẳng ăn.
Và những tu hành đạo.
Trí tuệ và giàu sang
Ấy do chẳng ăn thịt.